

O funie împletită în trei - Un cuvânt pentru perechile tinere și în vârstă

O funie împletită în trei

Un cuvânt pentru perechile tinere și în vârstă

O dată cu ziua nunții voastre ați dat de veste în mod public că doriți să mergeți în viitor împreună pe cale. În relațiile pământești în care ne-a așezat Dumnezeu, nu există o legătură mai strânsă decât căsătoria. Pentru copiii lui Dumnezeu este un lucru mare să meargă împreună, adică unii cu alții și unii pentru alții. Cu privire la această cale comună, doresc să dau câteva îndemnuri și să prezint cuvântul înțeleptului Solomon din Eclesiastul 4.9, 12: „Mai bine doi decât unul... și o funie împletită în trei nu se rupe ușor”.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Mai bine doi decât unul”. Oamenii sunt creați să trăiască în comuniune unii cu alții. Forma cea mai înaltă a acestei părtășii este căsătoria. Dumnezeu a spus despre Adam: „Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit” (Geneza 2.18). Astfel, în căsnicie ne putem completa și ajuta reciproc. Ceea ce îi lipsește unuia poate înlocui celălalt. Aceasta este o viețuire fericită, pe care Dumnezeu o va binecuvânta.

În lume se vorbește mult despre parteneriat și eu consider că nu este rea această expresie, cu condiția să nu se înțeleagă prin aceasta o conviețuire ușuratică a doi oameni fără certificat de căsătorie. O căsnicie constă din doi parteneri cu aceleași drepturi, dar nu similari, care au aceleași interese și care urmăresc obiective comune. Este o echipă care lucrează împreună la o anumită lucrare. Din viața profesională, mulți dintre noi cunosc termenul de echipă și știu că „echipă” nu înseamnă: „ce bine, celălalt lucrează!”, ci echipă înseamnă că se muncește împreună și se ajută unul pe altul pentru un obiectiv comun. Căsnicia poate fi o astfel de „echipă”.

Dar apoi înțeleptul Solomon spune: „O funie împletită în trei nu se rupe ușor”. La ce se referă? Al treilea sau mai bine zis primul în căsătorie este Domnul Isus. Trăirea unul pentru altul și unul cu altul pe calea comună funcționează numai dacă Domnul Isus este în barcă. Doar parteneriatul și munca în echipă nu sunt suficiente pentru a duce o viață de căsnicie fericită și plină de conținut. Pentru adevărata fericire și bucurie, fiecare pereche are nevoie de Domnul Isus ca punct central al vieții ei comune.

Prima condiție pentru o căsnicie conform gândurilor lui Dumnezeu este ca fiecare - soțul și soția - să aibă pentru sine personal o relație vie cu Domnul Isus. Această relație personală cu Isus Hristos este condiția de bază pentru bucurie și împlinire în viață. Deci, în viața fiecăruia dintre voi trebuie să existe o zi în care v-ați predat conștient viața Mântuitorului lumii. Dar acum trăiți nu numai personal cu Domnul vostru. Ca pereche puteți să trăiți împreună cu El, să-L urmați și să-I slujiți. Este o relație de viață și de dragoste, pe care o puteți savura în fiecare zi. Când apostolul Ioan vorbește despre părtășia pe care o putem avea între noi și cu Domnul Isus, respectiv cu Dumnezeu, Tatăl nostru, adaugă remarcabilele cuvinte: „Și vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină” (1 Ioan 1.4). Atât în viața personală, cât și în cea comună găsim bucurie adevărată, sinceră și constantă numai în legătură cu Domnul Isus. Aceasta este - referindu-ne la căsnicie - funia împletită în trei. Voi nu sunteți legați unul de altul numai pe orizontală, ci sunteți legați și pe verticală cu Domnul. Aceasta dă căsniciei voastre un fundament real, puternic și constant.

Un cunoscut om al lui Dumnezeu a vorbit odată despre trei moduri diferite de a trăi în căsnicie. Primul mod este când soțul și soția trăiesc unul contra altuia. Din nefericire, astăzi există multe căsnicii în care se trăiește și se muncește într-adevăr unul contra altuia. Nu din întâmplare crește rapid numărul căsniciilor care se desfac la scurt timp după ce au fost încheiate. Numărul mare al divorțurilor este probabil numai vârful aisbergului căsniciilor în care se trăiește unul contra altuia. A trăi unul contra altuia este o catastrofă care sfârșește în dezastru. Să nu credem însă că așa ceva nu se întâmplă în căsniciile creștine! Acolo unde Domnul Isus nu este într-adevăr punctul central al unei căsnicii, se trăiește unul contra altuia.

Al doilea mod posibil de viețuire în comun în căsnicie este trăirea unul lângă altul. Și astfel de căsnicii sunt numeroase. Într-un anume sens este respectat celălalt, dar fiecare își urmărește mai degrabă scopurile și obiectivele sale personale. În exterior, totul arată foarte bine, dar în interior, cei doi nu prea mai au ce să-și spună. Desigur, acest fel de trăire în căsnicie este mai bun decât a trăi unul contra altuia, dar planul lui Dumnezeu pentru o căsnicie împlinită și fericită nu este acesta, cu siguranță. Dumnezeu dorește să ne dea cu totul altceva în căsnicie.

Astfel ajungem la cel de-al treilea mod de trăire în căsnicie, iar acest mod ni-l dorim cu toții din toată inima, și anume trăirea unii cu alții și unii pentru alții. Într-o astfel de căsnicie, fiecare partener de căsnicie este preocupat de interesele celuilalt, îl ajută și are în vedere fericirea celuilalt.

În acest sens doresc să prezint cinci versete:

1) 1 Petru 1.22: „Iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din inimă curată”. Tinerii proaspăt căsătoriți nu trebuie, desigur, îndemnați să se iubească unul pe altul. Dar aici este specificată calitatea dragostei, și anume în primul rând cu căldură, continuu, iar în al doilea rând din inimă. Dumnezeu știe de ce ne-a spus aceasta. La începutul căsniciei, dragostea se aseamănă unui pâraiaș de munte, dar Dumnezeu dorește ca dragostea să se adâncească tot mai mult, adică - pentru a rămâne la imagini - să devină o apă adâncă. Apoi, dragostea trebuie să fie din inimă, deci nu o problemă a sentimentelor, ci o simpatie adâncă, interioară unul față de altul, care poate crește de-a lungul anilor. Desigur, această dragoste adâncă unii față de alții o putem practica numai alături de Domnul Isus.

2) 1 Tesaloniceni 5.11: „Încurajați-vă unii pe alții și zidiți-vă unul pe altul”. Aici sunt amintite două lucruri pe care le putem face unii pentru alții, și anume în primul rând ne putem îmbărbăta, iar în al doilea rând ne putem zidi. A ne îmbărbăta reciproc înseamnă a face pentru celălalt ceea ce îi face bine și îl ajută să progreseze. Acest lucru se poate face, pe de o parte, în mod practic, dar, pe de altă parte, îmbărbătarea poate fi aplicată și în mod spiritual. Din punct de vedere practic, vă puteți face reciproc mereu câte o bucurie. Aceasta poate fi de exemplu un buchet de flori sau o cină festivă. Dar aplicația spirituală stă aici în prim-plan. Vă puteți îmbărbăta și zidi reciproc, adică fiecare poate

contribui la progresul spiritual al partenerului și la creșterea în credință. Conform gândurilor lui Dumnezeu, aceasta este în primul rând responsabilitatea soțului, dar eu cred că poate fi și invers. Este un lucru mareț să ne ajutăm reciproc în problemele spirituale.

3) 1 Tesaloniceni 5.15: „Urmăriți ce este bine unii față de alții și față de toți”. Condiția pentru aceasta este să știm ceea ce ne face bine. Îndemnul de a face binele are o a doua componentă. Trebuie să urmărim să facem binele față de toți. O căsnicie, în care se merge unul cu altul și se trăiește unul pentru altul, va fi o binecuvântare și pentru alții. O astfel de căsnicie face bine altora. Și cei căsătoriți fac parte în continuare din familia lor în care pot face bine; apoi, într-o adunare locală există multe sarcini și posibilități de a face binele pentru alții. O pereche poate fi o binecuvântare pentru oamenii necredincioși cu care Domnul a pus-o în legătură. Să dea Domnul ca împreună cu ajutorul Său căsniciile noastre să fie spre binecuvântarea familiilor noastre și a fraților de credință și astfel prin ele să le facem cunoscut oamenilor necredincioși Evanghelia!

4) Coloseni 3.13: „Îngăduiți-vă unii pe alții și iertați-vă unul pe altul”. Și aici avem un dublu indiciu, și anume să ne îngăduim unii pe alții și să ne iertăm reciproc. Acest îndemn pare, probabil, nepotrivit și inutil pentru ziua nunții și pentru prima perioadă a căsniciei, dar este un cuvânt pentru mai târziu. Când după primele săptămâni se reîntoarce viața de zi cu zi, lucrurile arată dintr-o dată altfel. Fiecare dintre noi are ciudățeniile sale, iar pe ale celuilalt nu le cunoaștem nicăieri mai bine decât în căsnicie. De aceea, această indicație a lui Dumnezeu este aplicabilă și în căsnicie. Din nefericire, mereu se întâmplă ceva neplăcut. Atunci trebuie să fim gata să ne îngăduim reciproc și, dacă este necesar, chiar să ne iertăm. Într-o căsnicie, în care Domnul este punctul central, nici nu poate fi altfel.

5) Iacov 5.16: „Rugați-vă unii pentru alții”. Probabil, acesta este lucrul cel mai mareț pe care îl putem face unii pentru alții. Este foarte important să ne rugăm unii cu alții, dar nu despre aceasta este vorba aici. În acest verset suntem îndemnați să ne rugăm unii pentru alții. Acest lucru are valabilitate în general, dar și pentru o căsnicie. Fiecare partener de căsnicie poate ști că celălalt se roagă pentru el. Rugăciunea este un ajutor pe care ni-l putem acorda reciproc. În rugăciune suntem în legătură cu Domnul nostru, iar aceasta ne duce iarăși cu gândul la funia împletită în trei, de care ne-am amintit la început.

În Luca 24 avem relatarea despre ucenicii care mergeau spre Emaus. Fără să ținem acum seama de contextul acestei relatări, doresc în încheiere să indic spre faptul că ei mergeau împreună și discutau unul cu altul. Apoi citim minunatele cuvinte: „Isus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei” (Luca 24.15). Fiecare personal poate avea dorința de a merge pe cale cu Domnul. El cu noi – noi cu El: în aceasta constă adevărata fericire și bucurie a vieții. De-ar fi aceasta și dorința noastră, a tuturor celor care suntem căsătoriți! Să nu uităm: „O funie împletită în trei nu se rupe ușor”! De aceea să mergem calea noastră comună unii cu alții, unii pentru alții, dar în mod deosebit cu Domnul nostru! Atunci, El ne va binecuvânta.

clickbible.org